

Διατακτικό

Το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, έχει την έννοια ότι:

- αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία δεν αναγνωρίζει αξίωση αποζημίωσης για μη ληφθείσα ετήσια άδεια μετ' αποδοχών σε εργαζόμενο του οποίου η σχέση εργασίας λύθηκε κατόπιν αιτήματος συνταξιοδότησής του και ο οποίος δεν ήταν σε θέση να εξαντλήσει την άδεια αυτή πριν από τη λύση της εργασιακής σχέσεως·
- ο εργαζόμενος, κατά τη συνταξιοδότησή του, διαθέτει αξίωση χρηματικής αποζημίωσης για ετήσια άδεια μετ' αποδοχών την οποία δεν έλαβε εξαιτίας μη ασκήσεως των καθηκόντων του λόγω ασθένειας·
- ο εργαζόμενος του οποίου λύθηκε η σχέση εργασίας και ο οποίος δυνάμει συμβάσεως συναφθείσας με τον εργοδότη του, ενώ συνέχιζε να λαμβάνει τον μισθό του, δεν υποχρεούταν να εμφανίζεται στον τόπο εργασίας του κατά τη διάρκεια καθορισμένης περιόδου που προηγείτο της συνταξιοδότησής του, δεν διαθέτει αξίωση χρηματικής αποζημίωσης για μη ληφθείσα ετήσια άδεια μετ' αποδοχών κατά την ως άνω περίοδο, εκτός αν δεν μπόρεσε να εξαντλήσει την άδεια αυτή λόγω ασθένειας·
- στα κράτη μέλη απόκειται, αφενός, να αποφασίσουν αν θα παράσχουν στους εργαζομένους πρόσθετη ετήσια άδεια μετ' αποδοχών, πλέον της ελάχιστης ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών διάρκειας τεσσάρων εβδομάδων, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 7 της οδηγίας 2003/88. Στην περίπτωση αυτή, τα κράτη μέλη μπορούν να χορηγήσουν σε εργαζόμενο ο οποίος, λόγω ασθένειας, δεν μπόρεσε να εξαντλήσει το σύνολο της πρόσθετης ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών πριν από τη λύση της σχέσεως εργασίας του χρηματική αποζημίωση που αντιστοιχεί στην πρόσθετη αυτή περίοδο. Στα κράτη μέλη απόκειται, αφετέρου, ο καθορισμός των προϋποθέσεων της παροχής αυτής.

(¹) EE C 346 της 19.10.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 21ης Ιουλίου 2016 [αιτήσεις του Raad van State (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Hilde Orleans, Rudi Van Buel, Marina Apers (C-387/15) και Denis Malcorps, Myriam Rijssens, Guido Van De Walle (C-388/15) κατά Vlaams Gewest

(Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-387/15 και C-388/15) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Περιβάλλον — Οδηγία 92/43/ΕΟΚ — Διατήρηση των φυσικών οικοτόπων — Ειδικές ζώνες διατηρήσεως — Περιοχή του δικτύου Natura 2000 «Εκβολές των Escaut και Durme από τα ολλανδικά σύνορα έως τη Γάνδη» — Ανάπτυξη λιμενικής ζώνης — Εκτίμηση των επιπτώσεων ενός σχεδίου ή προγραμματιζόμενου έργου σε προστατευόμενο τόπο — Επέλευση αρνητικών επιπτώσεων — Προηγηθείσα αλλά μη εισέτι ολοκληρωθείσα ανάπτυξη περιοχής ισοδύναμου τύπου προς το καταστραφέν τμήμα — Ολοκλήρωση μεταγενέστερη της εκτιμήσεως — Άρθρο 6, παράγραφοι 3 και 4)

(2016/C 343/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Raad van State

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Hilde Orleans, Rudi Van Buel, Marina Apers (C-387/15) και Denis Malcorps, Myriam Rijssens, Guido Van De Walle (C-388/15)

κατά

Vlaams Gewest

παρισταμένου του: Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen

Διατακτικό

Το άρθρο 6, παράγραφος 3, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1992, για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας, έχει την έννοια ότι μέτρα προβλεπόμενα στο πλαίσιο σχεδίου ή προγραμματιζόμενου έργου μη άμεσα συνδεδεμένου με τη διαχείριση τόπου κοινοτικής σημασίας ή μη αναγκαίου για τη διαχείριση του τόπου αυτού, το οποίο προβλέπει, πριν την επέλευση αρνητικών επιπτώσεων επί ενός τύπου φυσικού οικοτόπου ευρισκόμενου στον τόπο κοινοτικής σημασίας, τη μελλοντική ανάπτυξη εκτάσεως του τύπου αυτού που όμως θα ολοκληρωθεί μετά την εκτίμηση του σημαντικού χαρακτήρα της ενδεχόμενης προσβολής της ακεραιότητας του εν λόγω τόπου, δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά την εν λόγω εκτίμηση. Τέτοιου είδους μέτρα μπορούν, ενδεχομένως, να χαρακτηριστούν ως «αντισταθμιστικά μέτρα», κατά την έννοια της παραγράφου 4 του εν λόγω άρθρου, μόνον εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζονται στην ως άνω παράγραφο.

(¹) EE C 354 της 26.10.2015.

Διάταξη του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 30ής Ιουνίου 2016 [αίτηση του Consiglio di Stato (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Buzzi Unicem SpA κ.λπ. κατά Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico

(Υπόθεση C-502/14) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου — Σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Οδηγία 2003/87/ΕΚ — Άρθρο 10α, παράγραφος 5 — Μέθοδος κατανομής των δικαιωμάτων — Δωρεάν κατανομή των δικαιωμάτων — Τρόπος υπολογισμού του ενιαίου διατομεακού διορθωτικού συντελεστή — Απόφαση 2011/278/ΕΕ — Άρθρο 15, παράγραφος 3 — Απόφαση 2013/448/ΕΕ — Άρθρο 4 — Παράρτημα II — Κύρος)

(2016/C 343/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Consiglio di Stato

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Buzzi Unicem SpA, Colacem SpA, Cogne Acciai Speciali SpA, Olon SpA, Laterlite SpA

κατά

Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico

Διατακτικό

- 1) Από την εξέταση του πρώτου ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο δυνάμενο να θέσει εν αμφιβόλω το κύρος του άρθρου 15, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2011/278/ΕΕ της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 2011, σχετικά με τον καθορισμό ενωσιακών μεταβατικών κανόνων για την εναρμονισμένη δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής κατ' εφαρμογή του άρθρου 10α της οδηγίας 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, καθόσον βάσει της διατάξεως αυτής αποκλείεται το ενδεχόμενο να ληφθούν υπόψη οι εκπομπές των παραγωγών ηλεκτρικής ενέργειας για τον καθορισμό της μέγιστης ετήσιας ποσότητας δικαιωμάτων.
- 2) Το άρθρο 4 και το παράρτημα II της αποφάσεως 2013/448/ΕΕ της Επιτροπής, της 5ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τα εθνικά μέτρα εφαρμογής για τη μεταβατική δωρεάν κατανομή των δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, είναι ανίσχυρα.